

Mette Korsgaard
Allerkæreste veninde
200 sider
Grønningen 1

Mette Korsgaard har udgivet en bog, der helt sikkert nok skal skabe debat rundt om ved kaffebordene, når veninderne samles med vin til dessert. Muligvis også når der skal samles kvindeammunition før oprydning i parforholdene. Og mon ikke også den vil skabe en eller anden form for furor i forfatterens egen veninde- og omgangskreds. Vi tænkte ved gennemlæsningen, at nok så kendt en forfatter eller dokumentarist må det være en ganske betænkelig affære at være venner med, når man kan risikere sådan en svada her:

Jeg har eksempelvis en person i min omgangskreds, som jeg bliver ved med at se, selv om jeg altid er i smådårligt humør, når vi har været sammen, fordi hun prikker til mig med de der små, nævenyttige passivt-aggressive udtalelser. Og ofte overvejer jeg, om hun skal ryge i hovedrængøringen. Men jeg har ikke fået det gjort.

Noget af en udstilling af sine relationer, må man sige, og ved første gennemlæsning, vil vi mene, at det er langt ude, og at det er forfatteren, det er mest synd for, og at hun også på sigt har et alvorligt problem. Og videre at det kræver mod at udstille sig selv og sine nærmeste sådan, som hun gør på mange måder undervejs i bogen.

Dykker man ned i materien, så skriver hun dog videre:

Jeg er dog ikke alene om ikke at kunne give igen eller have svært ved at afslutte et venskab.

Her bliver det så interessant. For selv om Mette Korsgaard efter vores mening bruger sin familie

og sin vennekreds på grænsen af det tilladelige, så er der alligevel meget vigtige budskaber at få frem. Det er klart, at Mette må have gjort sig disse overvejelser, det håber vi da, før hun skrev bogen. At målet kan hellige midlet. Og ryger der nogle relationer i svinget, når bogen er udkommet, så er det de rigtige, der ryger. For budskabet er ikke til at tage fejl af: Kvinder finder sig ofte i for meget i situationen, som man siger, fordi man bliver handlingslammet, ikke ved, hvad der skal siges spontant, mundlam og bagefter bare føler sig dum og uretfærdig behandlet. Hvor kommer det fra? Fra barndommen naturligt nok.

Og så følger der forud og efterfølgende noget tekst på, hvordan man kan afbryde et venindeskab, at det er de færreste, der har mod på og energimæssigt råd til at afslutte det nu og her, men i stedet langsomt lader det glide ud i sandet.

Bogen lægger på mange måder op til en større forståelse af sig selv og kan være en platform for bearbejdning af nogle af de sår og skrammer, man pådrog sig undervejs i livet, og som gør, at man ofte reelt vælger et trygt parforhold fremfor den stabile veninde - ELLER omvendt. Der er mange, dybe lag i bogen og mange gode, små ordsprog hentet ind af Mette Korsgaards forfatterkolleger som Ilse Sand, Sherry Turkle, Jane Fonda, Helge Svare og Rosalyn George bare for at nævne nogle stykker.

Mette Korsgaard har så valgt at bruge sin egen person og sit eget liv som anker for at komme til orde, og det er noget usædvanligt, farligt vil vi mene. Men ok, det er jo i de oprørte vande, livet skifter karakter og bliver interessant også for andre. Vi håber, at hun har sin mands billigelse, når hun i forordet beskriver hans uforstående øjne, hvor der ikke er resonans på et emne, som hun så vælger at vende med en veninde.

Eller at hun har fået flueben fra sin datter, når hun beskriver, hvilke udfordringer, hun, datteren, har haft i livet. . . .

Man kan godt blive lidt træt af at læse bogen og Mettes liv igennem på én gang, ligesom man bliver trætte af romaner, hvor det er åbenlyst, at forfatteren har tænkt sig selv overordentligt meget ind i handlingen.

I *Allerkæreste Veninde* ved man så nogenlunde, hvad man går ind til; nemlig en bog hvor forfatteren, sandsynligvis til stor glæde for en bred kreds, kommer med anekdoter fra sit eget liv om at blive holdt uden for, om at få veninder, om at prioritere dem frem for manden, selv om hun også erkender, at hun omkring de 30 udpræget måtte prioritere familien, fordi der kom et 3. barn til verden.

Det var så forfatterens eget bud på, hvorfor man bliver optaget og engageret i familien.

Man kunne så måske savne, at hun tilsvarende ville forstå eller komme med legale bud på,

hvorfor andre vælger andre forklaringer, når de finder en sød og dejlig kæreste at tilbringe tiden med og fravælger et ellers godt venindeskab. Som så måske ryger eller aldrig bliver det samme, fordi man, hulk hulk, blev fravalgt, og der var noget, som var vigtigere. Den evige problematik.

Skal man tilgive, at man blev vraget dengang til fordel for en kæreste, man måske ikke kunne lide. Af mange årsager forstås. Eller skal man være overbærende og forstående og gå gennem ild og vand for veninden.

En bog der tager tid at læse, hvis man skal have godt udbytte af den. Og som fortjener efterfølgende at blive brugt rigtig, rigtig god tid på med alle de emner, Mette tager op i sidebemærkninger og undervejs:

Dovenskab, nærighed, griskhed, søsterkærlighed, tolerance, holden-i-hånden på dødslejer og mange andre emner, som er vigtige at forholde sig til i livet.

Vi vil mene, at den absolut kan være en god opslagsbog og naturligvis godt omdrejningspunkt på gode venindeaftener.